

AMICULU FAMILIEI.

FOIA SEPTEMENARIA

PENTRU

INSTRUCTIUNE si DISTRACTIUNE.

Va ești în fie-care septemana odata — Marti'a. — Pretiulu de prenumeratiune pre unu anu întregu e
4 fl. v. a. [10 franci — lei noi] pre unu cursu semestralu 2 fl. v. a. [5 franci — lei noi.]

BUCHETULU ANNEI.

— NOVELETTA. —

I.

Multime de ómeni din tóte stratele societatiei se preamláu prin Gradin'a trandafiriloru. — Sórele de Main undulá aerulu cu radiiele-i aurite si faceá se lucésca pre verdele deschisu alu frundiiloru florile rosiiu-albe ale trandafiriloru, cari esaláu unu profumu îmbetatoriu. Numerosii preamblatori, mare parte óspeti de tóte dilele ai acestei gradini pline de farmece, se incrucisiáu in tóte partile cautându unu locu favorabile, in care adapostindu-se dinaintea fierbintiei ardenti a radielor solaré se se delecteze in minunatele frumsetie ale naturei.

Muncitoriulu retrasu la umbr'a unei tufe de trandafiri, 'si recreá membrele-i oposite de travaliulu septemanei, instruindu-se intru ace'a cu cetirea organului seu pré dilectu „Economulu“ si distragându-se cu alesele siodenii si frumoșele caricaturi ce afla in „Gur'a Satului.“ Pœtulu visatoriu si distrasu, caletorindu prin farmecatóriale campii ale fantastei, 'si scóte carticic'a s'a de notitii pentru de-a-si ritmá nóuele creatiuni ale spiritului seu si apoi ale trimite pre aripele publicitatiei beletristice departe departe la ce'a ce-a iubitu pentru de-a-o infruntá de nesinceritate si la ce'a ce iubescce pentru de-a-i jurá credintia. Studintele seracu si lipsitu, parasindu cáile mai poporate 'si stabilescce cabinetulu seu de studiu intr'unu coltiu mai indositu alu gradinei, pre cându collegulu seu avutu si cu stare, fora grigia strabate prin multimea indesufta a preamblatoriloru. — Mamele si doicele se desfatéza in petrecerea vesela si inocenta a prunciloru loru — Totulu respirá viétia si placere. — Una singura grupa faceá umbra in acestu graçiosu tablou; — singuru dóue voci lipsiau din orchestr'a de bucurta ce omenimea arangia naturei si çreatorelui ei.

Pre un'a din bancele cele mai apropiate de arculu ce forméza intrad'a Cálei recreatóre siedeá o femeia; capu-i palidu, plecatu de ostenéla si suferintia, si-lu odichniá pre umerulu soçiiului seu, a carui privire neliniscita cautá unu semnu de insanetosiare in trasurile-i slabite.

Erá o figura incantatóre, pre lângá tóte suferintiele cauzate de bóla.

Se-ar' fi potutu cugetá, pré usioru cá Ddiu, — a voitu cá, mainte de-a-o chiamá la sene, se o impodobesca cu farmece nóue si ast'feliu se o faca aprópe egala cu angerii — fratii sei.

Vediéndu-i cenev'a ast'feliu, pre ea atátu de frumósa si moribunda, ér' pre elu atátu de crudu lovitu in ce'a ce avé mai scumpu, — 'si sémntiá anim'a stringéndu-i-se de dorere si dupa-ce treceá dela ei, 'si întorceá indereptu capulu pentru de-a-i privi inca odata.

Bietulu Joanu! Biét'a Ann'a! — Dóue animi pre cari ceriulu le creáse un'a pentru alt'a si pre cari crud'a mórte avé de a le separá preste puçinu.

II.

De doi ani lumea disparuse pentru ei, — de doi ani se iubiáu cum se iubescce cenev'a la dóue-dieci de ani, fora nori de intristare, fora bânuieli de gelosia, fora cá vre-o nemultiamíre se se fi ivitu pre azurulu fericirei loru.

Cum se cunoscuserá ei?

O, Domnedieulu meu! asié cum pictorulu 'si cunosce modelulu seu.

Joanu, invetiachelulu unui celebru coloristu, lucrá un'a pânza pre care o destiná pentru espusetiune; — oper'a erá terminata, afora de capulu si gútulu unei femei, pre cari pictorulu trebuise se le stérgea mai de multe ori, — celu puçinu asié se poté deduce din numerósele strate de colori cari o acoperiáu.

Tabloulu remané pre tripodu.

Pentru-ce?

Joanu cautá unu modelu.

De douedieci de ori schitiase acestu capu, de douedieci de ori elu aparusé viu de sub penelulu seu; dar totu de-a-un'a nemilosulu cutítu distrusese acésta noua creatiune a lui. Nu erá ace'l'a chipulu pre care-lu visásé densulu; si cu tóte acestea câte figuri graçiose, câte femei farmecatóre trecusera pre sub ochii sei!

Elu cautá necontenitu cu îmbracamîtea-i in disordine, cu perulu in ventu, cu ochiulu incordatu, facîndu se rosiésca multe femei sub fix'a lui privire incuisitoriale, — batiá orasiulu cá unu neunu neurnmatu de pazitoriu, cá unu neunu scapatu din chiliu't'a lui.

Diu'a inaugurarei espositiunei se apropiá si nefericitulu nostru pictoru nu-si afláse inca idealulu.

Fie-care di 'lu intristá mai multu, — cu tóte acestea elu nu renuciá dela cercetarile-i, pâna aci zadarnice.

In fine, intru-o séra pre cându intrá in chili'a s'a, infrântu de ostenéla, blastemându pre orasiane, pentruca Domnedieu nu le facúse destulu de frumóse, — se loví in intunereculu noptiei de o femeia care coborá treptele edificiului.

Lovitur'a fú atátu de vehementa incátu ea cadíú suspinându cu durere. Joanu, genându-se de neobservant'a ce comissese, o ajutá se se redice si o condusé in camer'a ei scusându-se catu potú mai bene.

A dou'a di indata ce esí din chili'a s'a, merse se bata la usi'a vecinei s'ale pentru de a se informá despre urmarile cad rei.

— Intrá! díse un'a voce lina.

Joanu intrá, — dar' abia 'si aruncá ochii asupr'a fetitiei si se aruncá in genunchi, pronunsiandu cuvinte neintielese. — Elu afláse idealulu pre care-lu cautá!

Optu díle dupa acést'a întâlnire, tabloulu finitu fú dusu in salonulu de espositiune, pentru de a fi admiratu de ochii privitoriloru si An'a fú condusa in chili'a lui Joanu pentru de a impartasi cu elu — care-i devení-se soçiú — bucuriele si suferintiele vietiei.

III.

Câte díle de fericire trecuserá de atunci!

Vai! Destinulu gelosu nu voíse a-i lasá se desierte pâna in fundu pocalulu profumatu alu fericirei, fora cá se amestece in ea si puçina amaratiune. — Trista imagine a lucruriloru din acést'a lume! Acést'a fericire, care para ca nu trebue se se finésca nici-odata, avé de a se stinge intr'unu modu tiranu; si un'a din aceste doue fiintie, a-caroru viétia se para atátu de strinsu unita, erá se remáie singura si se pórte de aci inainte sarcin'a unei vietii solitare.

A morí in prim'aver'a vietiei!

A morí candu totulu renasce, candu natur'a intréga inverdiesce si infloresce!

A morí candu cenev'a iubescé si e iubitú!

Bietulu Joanu! Biét'a Anna!

Te vomu plânge, toti câti te-amu cunoscutu, câti te-amu iubitú!

Te vomu plânge cá pre o sora iubita, — cá pre angerulu pazitoriu alu nebunei nóstre teneretie, — cá pre sufletulu dulceloru nóstre convorbiri, — cá pre bucuri'a lungeloru nóstre seri de iérna.

Te vomu inpodobi cá pre o sora forte iubita! — Vomu veni se ne rogamu si se visamu pre piétr'a alba sub care te vei odichni in in midilocolu vioreleloru — sororiloru t'ale!

O! vei fi regretata, iubita, benecuentata; si fiecare, cautându o soçiá animei s'ale, va díce: Fà, Dómne, cá ea se sémene cu Ann'a!

IV.

Unu buchetu de viorele, frumosulu mieu domnu, díse o voce copilarésca.

Aun'a deschisé ochii, redicá cu dorere blondu-i capu si imbraçisiá pre Joanu cu o privire atátu de dulce si atátu de trista totu-de-odata, incátu nefericitulu artistu sémnti cá lacremile i-i umplú ochii. — Pentru de-a-si ascunde emotiunea facú semnu copilului se aduca mai aprópe cosuletulu in care se resfaçiau nesce buchete enorme de viorele mirosióre.

Vioréu'a erá flórea prédilecta a Annei.

Tenerulu pictoru nici-odata nu esise de-acasa, fora cá se-i aduca câteva floricéle de acestea; si incântátóri'a fetitia nu sciá câtu costá acelea une-ori.

Éca frumós'a mea dómna, alegeti: viorele albe, viorele de Parma.

Ann'a, re'nusfletita prin caldúrozele radie ale sórelui de primavéra, lasé se ratacésca unu surisu pre buzele-i decolorate, apoi luá unu buchetu frumosu de viorele albe, alu càrui profumu suavu 'lu aspirá cu o pofta de care anevóia 'si potu face vre-o ideia acei'a cari n'au cunoscutu pre amabil'a nóstra amica!

— Multiemescu pré iubite Joane, — díse dens'a lasându-se se cadia din nou pre pieptulu lui, slabita prin incordarea pré mare a poteriloru s'ale, — éca-me aprópe insanetosíata, si vederea acestoru flori 'mi aduce mai multu bene decátu tóte remediale bunului nostru medicu. Inca câteva díle si multiemita acestui vivifictoriu sóre, vomu poté reincepe veselile nóstre alergari pre câmpia si interesantele nóstre caletorii printre piscurile falniciloru Carpati. Inca câteva díle si nu vei mai avé se porti grigi'a unei copile gálcevitóre, pentru care ai facutu mai multu decátu unu frate si soçiú.

Ea vorbíá necontenitu, — facea mí de proiecte, zidindu mí de castele in Spani'a, vediendu totulu veselu in venitoriu, — dar' Joanu para a nu o ascultá, càci fruntea-i remanea ineretita de ingrigire si o lacrima tacuta se furisiá din ochii-i atiéntiti spre sórele apunendu alu fericirei s'ale.

— Alérge, scumpa copila, — cugetá densulu, — alérge inaintea celoru câteva ore ce-ti remânu a mai petrece pre acestu pamentu, mergi ne'ncetatu fora de-a te mai uitá la picióre-ti . . . Morméntulu se ascunde sub flori; — coborá-te in trénsulu fora de-alu vedé, —

adormi somnulu eternu, cu speranția de a te desceptă a două di.

V.

La optu dile după acést'a ne aflăm intruniți în atellieriulu lui Joanu, asceptându cu o nelinisece dure-rosa rezultatulu consiliulu medicalu care avé se decida de viét'a iubitei nóstre Ann'a. — Nimeni nu cutesá se vorbésca, ci cu privirile nóstre triste urmám mersulu nerabdatoriu si intreruptu alu lui Joanu, care amblá în susu si în diosu prin odaia fora de-a ne vedé pre noi.

În fine usi'a se deschisè si spaimentatoriulu tribunálu intrá. — La prim'a aruncatura de ochi, cetii decisiunea fatale, — pentru de-a crutiá inse pre Joanu, care nu observase nemicu, me apropiái de medicu si-lu du-sei în camer'a vecina.

— Veghiati asupr'a lui Joanu, — 'mi dise densulu, îndata ce ne afláramu singuri, — ratiunea lui ratacesce si me temu se nu faca vre-unu proiectu sinistru.

— Si Ann'a . . . ? întrebai esitându.

Ann'a numai suferé; — a ajunsu la celu din urma gradu alu pulmonteii, si nu credu se ésa din nóptea acést'a.

— Bietulu Joanu!

— Veghiati asupr'a-i; nu-lu pierdeti nici pre unu momentu deinaintea ochiloru! 'mi repetá îndepartându-se.

Reintrai frântu de dorere si atái pre totii cu ochii inundati în lacrimé; Joanu singuru 'si avea ochii uscati, dar' pre figur'a-i distrusa se cetiá imens'a dorere ce-i rodea anim'a passionata, carei'a natur'a i-i refusá spriginulu seu. — Elu tienea în mânile s'ale mânile slabite si aprópe fora viétia ale moribundeii, alu carei'a capu de martira se odichnia pre peptulu lui chiaru cá si în diu'a cându pentru ultim'a óra o-amu vediutu, în Grádin'a trandafiriloru — dar' ból'a si dorerea imprimaserá inca si mai profundu sigilulu loru funestu pre faci'a acestei parechi atátu de juna si atátu de voiósa odiniora.

Órele treceau incetu si tristu. Sórele se apropiá de apusu si erá aprópe se între în dosulu mariloru castani, cându o radia ratacita vení se încungiure cu o aureola stralucitóre fruntea palida a angelinei moribunde.

Ann'a 'si deschise ochii, 'si preâmblá dulcea privire preste tacut'a adunare, ne salutá cu unu surisu, si apoi 'si întórsè grágios'a s'a faci'a catra Joanu, ale carui'a buse se unirá convulsivu cu ale ei.

— Viórele mele! murmurá dens'a.

— Me sculái si-i dedei unu buchetu, pre care 'tu re'noiámu în tóte dilele decându vechiulu mieu amicu se facúse pazitoriulu bolnavei s'ale soéie.

Ochii ei se animará puçinu, aspirá lungu suavulu profumu alu floriceleloru, apoi braçiu-i cadíu inertu, ochii i-se inchiserá si capulu i-se plecá, pare-ca-ar' fi cuprins'o somnulu.

Joanu nu erumpsè în plânsetu, — ne facú semnti cá dorfa se remáie singuru si ingenuunchiá lângá patulu funebru.

A trei'a di conduceamu pre Ann'a la ultim'a-i locuintia.

VI.

Joanu a devenitu unu pictoru celebru, dar' pre tóte operile lui s'au potutu ceti profund'a melancolia imprimata caracterulu seu prin pierderea Annei. — Totu-de-aun'a se aflá lucrându si nici odata nu se poté vedé acolo unde se aduná multimea: i-i place singuratatea si umbr'a.

Déca ve-ti cercetá vre-odata cemeteriulu orasiulu, uitati-ve nu departe de zidu, lângá camer'a portariulu si póte cá 'lu veti aflá ingrigindu florile de pre mormentulu acelei'a care fíu amorulu seu.

Déca voiti alu vedé de aprópe, intrati în cas'a ce se afla spre Calea recreatore. faci'a în faci'a cu Grádin'a trandafiriloru veti fi primiti cu bonatate, — dar' nu întrebati de numele unui portretu de femeia care impodobesce caminulu atellieriulu, atérnatu de-asupr'a unui globu, sub care se afla unu buchetu de viorele.

Unulu e portretulu Annei, celu alaltu buchetulu ce-lu pusé pre buze-i la mórte.

D. L. S.

LUI MICHAÏLU DRACINSCHI.

Cându panic'a poterei pe multi de a t'a tagma
Din crescetú pâna 'n talpa grozavu i-a fericatu
La faim'a respândita cá fulgerulu prin tíera:
Cá „cinci“ din a t'a turma în cursa au picatu;

Cându gémetulu dorerei „a cinci nenorociti“
Din loculu de osínda si zidulu pètrundeá,
Dar' multe urechi surde si anime de ghiatia
Ba chiaru si bucurie în cale-'i întâlniá;

Atunci tu unicu numai — o sufletu nobilu, mare! —
Pe fiii-'ti cu iubire adesu i-ai cercotatu,
Si ast'feliu — numai unicu — mandatulu celui'a,
Alu carui prototípu esti, cu fala i-ai urmatu.

Nimicu nu-i ce-ar' fi 'n lume se aib'-unu pretiu mai mare
Cá scump'a libertate cându esci de ea lipsitu,
Si nu-i alta dorere mai crunta, mai amara
Decátu: „cându la nevoie de-ai tei esci parasítu.“

De-ace'a scumpu Paríute, ce 'n dilele urgiei
La „cinci“ amarulu sortii-ai scíufatu a-lu aliná,
Primesce-acumu fiésc'a si vie-asigurare:
Cá ei în a loru viétia nici cându nu te-oru uitá!

Toporoutiu în 1/11 nóvembrie 1879.

Constantinu Morariu.

Poesi'a de mai susu ni-se tramisè pre langa urmatóri'a scrisóre:
Onorata Redactiune!

Parintele Michailu Dracinschi e spiritualu seminarialu la institutulu teologicu archiepiscopalu din Cernautiu.

Societatea de cultura macedo-romana.

Inca din anulu trecut, mai multi barbati de statu ai nostri, din toate grupurile politice, intelegându si apretându de-o potriua necesitatea de a nu neglige, de a nu dá uitarei importantulu elementu romanescu de preste Dunare, au proiectata statutele unei Asociatiuni de cultura a Româniloru din acelea parti. Acum acelea statute au primitu deja importante adhesiuni în adunările Societatii dela 23 si 30 Septemvire.

Prim'a adunare dela 23 Septemvire s'a tienutu in sala Ateneului Român. — Dia V. A. Urechia a deschis siedinti'a cu unu discursu adese aplaudatu. N'am poté mai bene face istoriculu formarei societatei si a esplicá scopulu ei decâtu estragându unele pasage din discursulu acest'a.

„În diu'a — a disu diu Urechia, — candu reprezentantii marilor poteri europene se adunara la Berlin, pentru a regula, precum se dice, cestiunea Oriinteli, sörtea popóraloru din Peninsula Balcanica, care dintre noi n'a sémittu nemângalata durere vediendu nedreptatile, cu care nu numai tier'a nóstra, dar' si in genere totu elementulu românú din Peninsula Balcanica, se alese din punerea la cale a Congresului berlinesu? ...

„Intrigi de sörtea ce se faceá la Berlin Româniloru macedoneni, mai multi din barbatii nostri de statu inca de atuncea s'au adunatu si intre ei cu duios'a animei s'au întrebatu ce ar' poté face Roman'a cá se ajunga suspinele de preste Balcani pâna la audiulu Congresului de Berlin. Unu memoriu scrisu de Apostolu Margaritu, acelu adevératu apostolu alu Româniunii macedonene, a fostu pe câtu sciu impartitu la cei ce regulau sörtea lumii orientale. Dar' atât'a fã totu ce se poté face: Roman'a victoriósa la Vidin, la Rahov'a, la Griviti'a, la Plevn'a, — Roman'a care salvase armatele rusesci, erá sacrificata de Congresu, i-se sfásiá corpulu ei. . . . Roman'a nu poté dar' se face la Berlin mai multu pentru nenorocitiu sei frati din Peninsula Balcanica.

„Dar' ce'a ce nu a potutu face Roman'a atunci, ea o ascépta dela tempulu care derima cladiriile politice cele mai mari cându au temel'a loru pe violintia si nedreptate; Roman'a o ascépta dela desvoltarea proprietoriloru s'ale fortie vitale, dela diu'a cându toti cei ce vorbescu dulcea nóstra limba voru fi dobânditu deplin'a consciintia a viitoriului loru. Copilu ce cade pentru a invetiá se mërga, jun'a nóstra natiune caute din cãderile-i recente se invetie a pasi barbatesce catra viitoriu.

Dupa întemnițierea „comitetului arborosenu“ — constatoriu, din „cinei“ dintre fiii sei spirituali — parintele Dracinschi a fostu celu de antãiu, carele chiar' a dóu'a di ne-a visitatu prin chiliile nóstre. Si apoi în totu timpulu câtu a duratu incuisti'a — adeca în decursu de unspredece septemani, elu a fostu uniculu, carele — cercetându-ne de câte dóue-trei ori pe septemana — ne întrebá de toate lipsele si trebuintiile nóstre, impleindu-ni-le apoi cu tota bunavointi'a.

Recunoscinti'a este uniculu tributulu mangãitoriu, ce poté se-lu aduca unu clientu benefactoriului seu. Rogu deci, cá on. redactiune se publice acestu micu tributulu a recunoscintiiei pentru iubitul si nobilulu nostru Parinte spiritualu si consolatoriu — precum credu — în cele mai negre dile ale vietii nóstre.

M.

„Acést'a a fostu convingerea aceloru barbati din toate treptele societatiei, dia acei cari diumetate de seculu au lucratu pentru patri'a romana, cá si din acei cari juni inca voiescu a deveni soldati inteligenti pe câtu si ascultatori ai vechiloru capitani; acest'a, dicemu, a fostu convingerea tuturoru aceloru individi cari s'au adunatu si au desbatutu întrebarea: déca este oportuna infiintarea primei societati de cultura a Româniloru din Macedonia. Se nu fia oportuna acést'a societate? Dar' cându mai multu cá astadi nationalitatele din Peninsula Balcanica au pretinsu a-si afirmá individualitatele propria si érasí cându mai multu cá astadi Europa apusana spariata énsa-si de opera s'a dela Berlin, a fostu fericita de a aflá în acést'a Peninsula Balcanica elemente proprie a impučiná, déca nu a opri, pericolulu din nemesurat'a estensiune a lumii slavice? Franci'a, care diu acestu punctu de vedere apera pe Greci; German'a, care pentru acest'asi motivu impinse pre Austria pâna spre Salonica; Itali'a, care, inteligenta cum este, nu a potutu se nu întrevédia colosulu slavu la Adriatic'a; toti urmãrindu în anim'a lor, déca inca nu pe fația, unu planu care concórdá cu vederile nóstre proprie, ne facu o obligatiune de a nu parasí opera sublimala inceputa de Roman'a preste Balcani la 1864. Dá, erá si este oportuna mângaierea fratiloru oprinati; dá, erá si este una detoria pentru noi de a ne ocupá de sörtea lor. — Detoria? Chiaru instinctulu propriu de conservare ne spune, cá existenti'a nóstra este legata cu a Româniloru din Peninsula Balcanica. Éca de ce barbatii illustri adunati de mai multe-ori si în anulu trecut si în anulu curentu au convenitu asup'a necesitatiu infiintarii Societatii de cultura a Româniloru trans-danubiani si au ajunsu la redactarea statutelor care au se primésca adhesiunea d-vóstre.

„Este de detoria mea, domniloru, cá unulu ce sum membru alu comitetului provisoriu, de-a face susu si deschis una declarare de principie proprie, credemu noi, a face se amutiésca intriga strãina. Societatea de cultura ce voimú e inaugurat'a nu este opera nici unui partitu; conlucrarea la infiintarea ei a celoru mai illustri reprezentanti din toate partidele politice si din toate treptele societatiei va spune mai bine cá mine cá nici o intriga, nici una calumnia, nici una piedeca nu o va poté opri în desvoltarea s'a, în aventulu seu generos si desinteresatu.

„Intrigi si calumnia! Cãrei opere în adevéru mare si nationala au lipsitu vre-odata? Nu ne preocupãmu de ele: totusi suntemu datoru a preintimpiná un'a, care nu ne îndofnu cá mâne va resuná în pres'a unor'a din vecini. — „A, dice-se-va, vofii una Romania dela Carpati pâna preste Balcani?“ — Nu, nu, nu . . .

„Roman'a, care scie dorerea robiei la straini, nu cere, nu tinde, a avé robu, a avé natiuni strãine robite síesi. Dar' nu va fi bucurósa de asemenea se védia popóre strãine din Peninsula Balcanica robindu pe fii sei. Departe de a amblá dupa visuri nerealisabile, fora chiar' de a sustiené dreptulu istoricu alu Româniloru trans-danubiani, Roman'a trebuie se lucré di si nópte la cultivarea elementulu românú din Peninsula Balcanica si la mantinerea nestirbita a individualitatii lui. Acestu scopu noi 'lu vedemu impacatu deplinu nu numai cu desvoltarea sincronistica a celoralalte nationalitati transbalcanice, dar' chiar' si cu scopulu mare, ce trebuie se incapa în capulu

fie-cărui omu politicu, turcu, grecu, bulgaru, sêrbu, muntenegreanu, care doresce a-si salvá patri'a libera si independenta, scopulu unei fitóre federatiuni a totoruru popóreloru balcanice si carpatice. Acést'a declaratiune facuta, voiu terminá mic'a mea dare de séma precum sunt acum 12 ani, apelându la Români in acést'a-si cauza:

„Ce are câmpulu di îngâhnesce,
„Si Pindulu totu di cratinesce,
„Ce-are Românu di sughitiesce?

„Éca asié se întrebá ânim'a poetica a Macedo-Românului de mai multi secolii, si unu respunsu nu sciá se-si dé si nimeni nu-i dedeá unu dulce respunsu.

„Anii de pe urma a secolului in care suntemu i-au spusu inse de ce

„Câmpulu îngalbinesce
„De ce Pindulu totu cârtesce,
„De ce Românu totu suspina?

„De ce? . . . Sufletulu lui erá plina de una iubire si de unu doru ce nu aveá nume; lui i-i trebuia frati de iubitu, cá mamei bune copii de desmierdatu.

„Dar' are elu frati, elu care de secolii, din secolii cei de gloria ai Asaniloru, n'a mai avutu decâtu stâpâni de servitu si lungu martiriu de suferitu? . . . . Are elu frati?

— „Cene esti tu, copile alu Pindului, care cauti frati de iubitu?

— „Eu îtu Romanu!
— „Eu escu Romanu!

„La acestu respunsu unu ecou duiosu âmplu váile carpatice in 1864 si întregu pamentulu lui Traianu esclamá: *si eu sum Romanu!*!

„Dela 1864 recunóscerea fiindu facuta, Romani'a deschise, cu tóte dificultatile s'ale proprie, scoli in diverse centruri de peste Balcani. Dar' ce póte face statulu este puçinu in comparatiune cu ce'a ce trebue facutu. De ace'a, d-loru, grupati in giurulu societatiei ce inaugurámu astadi, se ne grabimu de a compleni lucrarea inceputa la 1864, invetiându mereu pe ai nostri de pretotindeni Românismlu, cultur'a si aceste impacate cu deplin'a îndreptatire si infratire cu natiunile conlocuitoare. Ce potemu face cá simpla societate autorisata va fi multu, imensu, cáci apartinemu acelu poporu plenu de vitalitate a carui'a balada ne-a spusu cá Românu e multu cá frundi'a. . . .

„Multi cá frundi'a se fie aderentii societatiei nóstre si atunci, cum spune povestea nationala, numai câte o mâna de tierêna aruncându fie-cine in faci'a dusmanului, vomu redicá de asta-data nu muntele Ciahláu alu povestei, ci zidulu salvatoru alu viitoriului nationalitatiloru carpatu-balcanice: Statele unite din Orientulu Europei!“

In urm'a discursului mai susu estrasu, societatea eascigá mai multe adhesiuni pretioase.

La 30 Septemyre siedinti'a 2-a a adunarei generale a Societatiei se tienú la universitate sub presiedinti'a provisoria a d-lui G. Chitiu. Adunarea erá numeroasa. Ea a alesu, cu unanimitate, comitetulu Societatiei de 35 persóne si anume pe dd-nii: Inaltu P. S. Metropolitu si Primatu, PP. SS. Episcopi a Dunarei de josu si a Rómnicului; D. Bratianu, principele D. Ghic'a, principele I. Ghic'a, I. Câmpinenu, T. L. Majorescu, Iacobi Negruzzi, Al. Orescu, M. Ghermani, V. Danu, N. Ionescu, D. Sturdz'a, generalu Tell, Robescu, Riureanu, profesorulu Caragiani,

C. Porumbaru, N. Cretulescu, V. Paapa, I. Gog'a, G. Cotadi, Pisc'a, dr. Calendero, H. Rafael, C. A. Rosetti, Al. Lupascu, G. Cionea, G. Misail, V. Alecsandri, P. Verussi, G. Chitiu, D. Caprianu, A. Betolian si V. A. Urechia.

In siedinti'a a 2-a s'a ascultat si aplaudatu darea de séma a parintelui Archimandritu Chiriacu, despre frumós'a s'a colecta de cârti (60,000) pentru a formá una biblioteca romana in Macedoni'a.

D. presiedinte Chitiu a terminatu siedinti'a cu o cuventare aplaudata si din anima.

De-aci inainte se spera cá Societatea va purcede cu tóte poterile pe calea ce-i ficséza statutele.

Care este ace'a cale?

Éca, spre a terminá, ce dicu unele articole din statute in asta privintia.

Art. 1. Societatea de cultura macedo-romana are de scopu:

a) A respândi prin scoli, incepându dela cele primare, in limb'a romana, invetiatur'a între locuitorii români de peste Dunare si de peste Balcani;

b) A starui pentru bun'a-starea besericeloru comunitatiloru românesci de-a drépt'a Dunarei si de peste Balcani;

c) A preveghiá mersulu scóleloru esistente in ace'asi parte si a lucrá la îmbunatatirea loru sporitóre;

d) A le dotá cu cârti, bibliotece, aparate, etc.

Art. 4. Societatea de cultura macedo-romana se va sili a aduce buna-invoire între diversele natiuni conlocuitoare cu Români de preste Dunare si Balcani, facându-le prin presa si prin misiuni, si cu ori-ce midilóce, a întielege cá salvarea comuna este asecurata numai dela infratirea sincera, ér' nu dela persecutarea reciproca, neci prin tendintie fatale de desnacionalizare mutuala.

Acést'a fiindu marele, sacrulu scopu alu Societatii de cultura macedo-romana, cari dintre Români, poténdu dá infim'a cotisare de trei franci pe luná, nu se va grabi a tramite adhesiunea s'a, din tóte coltiurile tieriei, la Societate?

Visulu fetei.

Lun'a-argintia cu blande siópte
In calea-i marétia, pre ceriuri lucia;
Paserea-n codrii, cu unu cântu de nópte
Quiosu si tainicu cantându s'audiá.

Er' eu in somnu-mi, gret cufundata,
Fantasm'a noptiei o amu zaritu
Portandu in mân'a-i crunta sagéta
Cu verfui ageru spre min' atîntitu.

Gróza de mórte me prinse-ndata,
Din somnu-mi mare nu me tredii,
Se fugu voitu-am, dar' firea-mi tóta
Nu-me lasase. Eu audii

Strigându fantasm'a: „nu avé frica,
Cà-ci nu sum mórtea, nici spiritu reu!
Nu-ti adueu rele, oh! frumusica,
Eu sum chiar' vestea mândrului teu!

Elu in grea lupta a fostu se piëra,
Mâni nevedinte dar' lu-au scapatu,
Elu va se vinã, se-lu saruti éra,
Primesdii, mörte chiar' a-nfruntatu.“

Scóla fetitia, nu stã cá mórta,
Ascépta-ti amantulu in usia: In diori
Elu va se vina, se fiti la olalta,
Vietuindu ferice cá dof porumbiori.

Apoi se duse. Eu ostenita.
Me scoli in fine cu-unu greu suspinu.
Aurore'a mandra erã-n caru suita
Cu degetu de roza, si zefirulu linu:

Diu'a o vestesce cu viersu-i placutu.
Me scoli si a mea facia in lacrimi lucesce...
Si priveseu in jiuuru-mi, cá ce am vedutu?
Usia se deschide, celu vestitu sosesce...!

De atunci adese i spunu alu meu visu
Ér' elu me saruta c'unu gingasiu surisu,
Si-mi raspunde numai: „celu din visu-ti greu
Scumpa porumbitia, io-su sufletulu teu!“

P. J. Grapini.

ELU TREBUE SE INȘÓRE.

Novela de Maria Schwarz.
(Continuare.)

V.

La trei luni dupa conversatiunea de mai susu, o careta eleganta poci in port'a cetatiei U. Venia de catra drumulu de tiëra si se oprí inaintea unei ospetarii.

— Potu capetã chilia! — intrebã unu frumosu viersu barbatescu in limba svedica stricata.

— Da, dlu meu, — respunse o cameriera facându complimentu; si indata sarí inainte unu flãciu cá se deschidia usi'a caretei. Din ace'a esi unu teneru cam de 30 ani, de statura inaltu si sveltu, cu imbra-aminte eleganta si cu unu profilu fórte recomandabilu. Trasurile façiei i erau liniscite, dara totusi incat'va escentrice. Nasulu oblu, busele-i inchise pe deplinu, barb'a-i rasa de totu si fruntea-i lata aveau o espresiune aspra si seriosa, asié in câtu fiecene potea aflã in trens'a sangele adeveratu anglesu. Ér' déca privia cenev'a in ochii lui vioi, si nepacmicu schiuteiatori, de sine-si i-i venia se cugete ca déca acest'a e unu adeveratu anglesu, atunei natur'a pentru voi'a lui s'a abatutu dela ordinea s'a si a plãntatu mai multa viëtia si mai multu focu in trënsulu, decâtu in toti ceialalti compatrioti ai lui.

Inaintându in susu pre trepte dise catra fët'a ce grabia inaintea densului:

— Asié dara ca puçinu inainte de acést'a a sositu aici o careta?!

— Da.

— A adusu o dama.

— Ba dóue. Dóra le cunosci, dlu meu?

— Ba.

— Éca acést'a e chilia loru, — continuã camerier'a limbuta, candu a trecutu pre deinaintea unei usie....

— Bene.

Anglesulu intrã apoi in chilia destinata pentru densulu, inse abia avu tempu de a-si depune caciulu'a, candu se audi din strada sunetulu unei carete care se oprí dinaintea ospetarfei.

— Carinu, — strigã unu viersu barbatescu din foisorulu casei, si femeia, care chiaru gatia ap'a, se repedi afora din chilia.

— Sum curiosu cá ore n'a sositu individulu celu cu ochilari verdi? pare-ca l'amu vedutu pre drumu, — dise intru sene anglesulu nostru grabindu la feréstra.

— Si intru adeveru e densulu, — continuã elu — asié dara ambii am urmatu pre cunoscut'a nóstra. Dara acum'a e intrebare cá in ce modu voiu descoperi, cum prospiciéza femeia acést'a, care de trei luni nu face nemicu decatu me torturéza si me necajesce; si despre care in unu momentu cugetu cu tóta siguranti'a, cá e Ev'a — ér' in cel'altu me gândescu la caletoria, indoindu-me de ace'a ca ea ar' fi Ev'a urmata de mene. Ah, Eva! Figur'a si memori'a t'a se pare, cá nu voiesce a se desparti de mene.

Apoi se întorsé dela feréstra si aruncându-se pre unu fotoliu, nu pré elegantu, ast'felu 'si urmã mai de parte monologulu seu:

— Trebuie, voiescu se aflu ocaziune de a-i vedé façi'a, care e ascunde cu atât'a ingrigire deinaintea ochiloru mei.

Intru acestea intrã Carinu.

— Voiescu a cinã, — dise anglesulu.

— Indata dlu meu, — respunsé Carinu, si voi a se departã.

— In care chilia s'a incuartiratu strainulu care sosí mai inainte?

— Nu sciu, dlu meu. E unu ce caracteristicu, cá si densulu inca mi-a facutu aceasi intrebare mai antãiu, cá si dta, cá nu a sositu aici inaintea lui o dama, si candu i am respunsu cu „da“ — m'a rogatu se-i mediolocescu cá se póta vorbi cu camerier'a damei straine, si dupa ce acést'a i-am mediolocit'o, dede camerierei unu biletu.

— Si ce fã scrisu pre biletu?

— Nu sciu.

— Tramite-mi in susu cin'a.

Milnes érasia se lasã in fotoliu, si-si fumã sugar'a cu o potere dupla.

Intru acestea Carinu intrã in locuint'a tenerei madame.

O aflã in o chilia destulu de spaçiosa, aruncata in fotoliu

Se vedé de totu obosita.

— Poftesce cev'a domnisor'a? — întrebă Carinu.

— Ba, — fă respunsulu scurtu.

— Domnedfeulu meu! domnisor'a are curagiulu de a caletori asié singura fora de a fi insoçita de vre-unu barbatu, — începù érasiu Carinu.

— Eu-su veduva, — dise tener'a dama.

— Si atâtu de tenera, . . . ah asié apoi nu e mirare, cà . . .

— Aflăse incuartirati aici in presente multi caletori? — o intrerupse strain'a.

— Doi domni, cari ambii au facutu întrebare despre dta. — Unulu si-a si datu biletulu la camerier'a dtale . . .

— Poti merge, — nu voiu a te retiené mai departe.

— In ce tempu 'ti voiu poté aduce demanétia dejunulu.

— La cinci óre.

Asié de curundu?! Dta dóra voiesci a caletori mai departe, déca mi e iertatu a întrebá?

— Asié mi-am propusu. — Nópte buna!

Carinu se indepartă, dara nemultiemita in mesur'a cea mai mare.

In demanétia dilei urmatóre, precisu la 6 óre una careta se repedi cu iutféla afora prin pórt'a cetatiei apucându calea catra B. — Cându trecù pre dinaintea ospetariei, anglesulu nostru sari cu spaima din patu grabi la feréstra si observandu caret'a, strigă

— Ea caletoresce!

Dupa ace'a sari la usia si chiamă pre Carinu. Totu acést'a o facù si dlu din chili'a vecina.

Anglesulu nostru si caletoriulu strainu in unulu si acel'asiu momentu 'si deschiseră usile, si chiamară pre cameriera.

Unu momentu cautara ageru unulu la altulu, — apoi éra-si închiseră usile.

Carinu cugetă cumca acel'a care vorbesce căm slabu limb'a svedica e demnu de mai multa atentiune decâtu compatriotulu seu, si pentru ace'a dede ascultare mai antăiu anglesului nostru.

Cându intră, anglesulu strigă inaintea ei:

— Caret'a mea! . . . se prindia la momentu!

— Dispuți se-ti aducu caféu'a?

— Caret'a mea, caret'a mea, numai decâtu!

Trebue se me departezu indata. Iute, iute, — repetà Milnes aruncându-si pre sine cu graba vest'mintele s'ale. Voiu solvi cu bacsiu duplu, déca se voru impleni tóte cu repediune.

Cuvintele cele din urma nu-si pierdară efectulu, si Carinu sbură cá viforulu in curte, unde o primi din ce'alalta usia strigatulu acest'a:

— Caret'a mea, fora intardiare, caret'a mea! Gri-giesce cá preste doue-trei minute se fia aici, bacsiulu bunu nu va lipsi.

Carinu grabi pre trepte in diosu asemenea ventului, in întielesulu celu mai strinsu alu cuventului, strigă la cocierii ambiloru domni, si indata i puse in relatiune cu cocierii dela posta. — Ma in zelulu seu mersé pana acolo, ca si ea ins'asi ajută la prinderea căiloru; si candu tóte fura gat'a, érasiu fugi in susu si strigă mai antăiu in usi'a anglesului, apoi in usi'a svedului:

— Ecuipagiulu stă gata!

Cei doi domni esiră in acel'asiu minutu din chili-ele loru; si cându ambii de-odata solvira cont'a si bacsiulu promis, — steteră façia in façia unulu cu altulu.

— Éca aici e, primesce ce remane e a teu, — dise anglesulu si pusé in man'a camerierei o bancnota, — dupa cari aruncându spre celu cu ochilari verdi o privire nu pré afabila, — grabi in diosu pre trepte.

— Primesce, ce'a ce pestrece, tiene pentru tine, — dise svedulu coborindu cu pasi rapedi treptele, asié încātu ambii pasiră totu-de-odata in caretele s'ale . . .

— Repede! — demandă anglesulu, a carui careta stă mai înainte. — Déca vei mân'a asia, cá se nu ne întréca caret'a care vane indereptulu nostru, 'ti voiu solvi duplu carausi'a.

— Indata ce vomu ajunge in drumulu de tiéra grigiësee cá se întreci pre celu-alaltu; preste plata 'ti voiu dá unu daru frumosu, — dise cu agitatiune svedulu.

Amendoi merseră pre aceasi cale, pre care se departasé si tener'a dama, adéca catra B.

Dupa acést'a urmă o alergare de căi. — Birjariulu anglesului nu voia a pierde la nici unu casu duplulu pretiu alu carausiei, éra cel'a, care ducea pre dlu cu ochilarii verdi, in totu modulu voia a dobandi bacsiulu promis, si pentru ace'a 'si întefié fora indurare bietele mărtioçe, — numai cá se întréca pre anglesu.

Pâna candu decurgea acést'a alergare de căi, cu unu zelu atâtu de nobile, anglesulu nostru, aruncatu in unu coltiu alu caretei cetia o epistoliora de colóre rosa care o aflăse pre mész'a s'a candu se imbracă.

Epistol'a eră scrisa in limb'a anglesa si sună ast'felu:

„Domnulu meu! Nu e destulu că te-am rogatu deja odata cá se inceti de a me urmari, ci sum silita se te rogu si a dou'a ora? Ins'a-si gentlemani'a, nobléti'a dtale aru trebui se te opréscă cá se nu me mai torturezi cu o fortiare atâtu de necuviintósa. — Te provocu pentru acést'a cá pre unu omu de omenia, se nu me urmaresci mai departe!”

— Dara déca mi-ar' trebui se caletorescu si pâna la Capulu de buna sperantia, si érasiu pâna la Novaja Seml'a, totu nu me voiu departă de lângă dens'a, pâna cându nu-i voiu vedé façia si nu me voiu convinge deplinu, cá óre intru adevéru nu e ea Ev'a?! — cugetă Milnes. — Inse óre pentru ce poté se o urmaréscă cu atât'a diligintia individulu celu cu ochilari verdi.

Milnes se miră de acést'a urmarire pe intrecute, si caută dupa soğıulu seu de ofturi. — E lueru afora de tóta indoié'ă, că elu nu voiesce a me lasă se-mi ajungu pre dam'a mea inaintea densului.

Dupa améidiadi o careta usiora intră in piat'ă de frunte a orasiului B. si se opri inaintea unei ospetarie.

In careta siedeau doue femei. Căm preste o diumatate de óra, alte doue careté sosiră grabindu cu rapediune totu in ace'a directiune si proprietarii acestoru ecuipage de odata esira afora; pre trepte se mesurara in catev'a mominte, unulu pe altulu, din cefa pâna in talpe, — dupa ace'a 'si cerura chilie, si indata ce li s'a datu fie-care si-au ocupatu pre a s'a.

Milnes indata-ce pasi in chili'a s'a, agrăi pre cameriera cu cuvintele aceste :

— Nu a sositu aici puçinu mai inainte de ast'a o dama tenera ?

— Ba da, chiar' acum'a.

— Si unde e incuarterata ?

— Aici in chili'a vecina.

Preste puçinu tempu dede camerierei o epistola adresata damei cei tinere, cuprinsulu carei'a eră acest'a :

„Domnisióra !

Dt'a mi-ai descoperitu dorinti'a ce ai că se nu te urmarescu mai multu. Mi e cu nepotentia a-ti impleni acésta dorintia. Pâna cându dta nu-ti vei desvali inaintea mea faci'a, nu me potu opri; — si dupa-ce m'am juratu, că neci dtale nu-ti voiú dá pace, pâna-ce nu me voiú convinge despre ace'a, dăca esti in adevéru fienti'a ace'a care o cugetu eu; de va fi lipsa, te voiú urmari si pâna la capetulu pamentului. James Milnes.“

Preste câteva minúté Milnes primi respunsulu urmatoriu :

„Dt'a nu me vei poté sili se-ti implinescu dorinti'a si eu te potu asigurá, că voiú scapá de urmaririle dt'ale, inainte de ce ai cugetá dt'a.“

God dam! aici apoi se fia omulu cu mintea la locu! Si totusiu dens'a nu va scapá, nu este iertatu se scape deinaintea mea.

Ah! femei'a acést'a inca me va innebuni.

'Si-chiamá servitoriulu si-i demandá se nu cuteze a esi pe pórtă afora, cí se pazésca in continuu, si se-lu incunoscintieze, indata ce va observá, că parascesce ospetari'a o femeia de statură mica, cu faci'a coperita — cu unu velu desu. Éra anglesulu nostru se asiediá chiar' inaintea usiei chiliei s'ale, si de câte-ori intrá séu esié cenev'a prin usile invecinate, 'si-deschidea diamatate usi'a, si 'si-scotea capulu, pentru de a se convinge ca cine ambla pre acolo ?

Spre neacasulu seu nemarginitu inse observá, că si vecinulu seu face totu asemenea. Vecinulu acest'a nu eră nimene altulu fóra rivalulu seu, soğıulu de caletoria cu ochilari verdi.

Si usi'a care ascundea obiectulu spionarei lóru, remase inchisa ueintreruptu; si cei doi barbati mai in

urma, fura siliti a-si parasi statiunea, căci cameriera venisè in susu se intrebe in ce tempu voiescu domni a ciná? — Dupace indepartásè totulu, ce lar' fi potutu impiedecá in zelulu supr'aveghiarei asupr'a damei tinere si dupa-ce i spuse se nu-lu conturbe nimenea, a sositu nóptea. Milnes ocupá locu lângă ferestrele deschise, pentru că se observeze pre ori cine ar' parasi ospetari'a. Nóptea intréga o petrecú ast'feliu, fóra că se fia fostu conturbatu cătu de puçiau in liniscea s'a.

In demaneti'a urmatori'a cameriera dede eroului nostru o epistolióra, care cuprindea acestea cuvinte :

„Se traiesci fericitu Dlu meu! Cu aceste te rogu se aibi bunatate a-mi descoperi ascunsulu meu. Cându vei cefi aceste sire, caret'a mea va fi departe. Despre ace'a că unde si in catróu am caletoritu, nu te va poté informá nimene!“

— Unde a caletoritu? Cándu a caletoritu? Déca vei sci respunde la aceste, te resplatescu cu auru. Iute, iute. Spune-mi unde s'a dusu?

— Ddieule, pré indurate! Dlu meu cum poti dt'a inspaimentá asié de tare pre o biéta féta; puçinu ca nu amu scapatu intregú preparatulu de caféua.

— La dracu cu ast'a! — strigá Milnes si aruncá la pamentu intrega preparatulu de caféua.

— Vréu se sciú că unde a caletoritu?

Cene domnulu meu, cene? — bălbăi fét'a pre care fric'a o facise de totu palida, pentru că cugetá că de buna séma pe ospele acest'a la cuprinsu vre-unu atacu de alienatiune.

— Ea . . . ea . . . dam'a cea tinera din chili'a vecina.

— Ace'a, care a sositu eri, si care indata a si caletoritu mai departe?

— Da, da, — unde a caletoritu dara? Voiescu se sciú!

— Ah Ddieule! catra X. chiar' pre calea ace'a, pre care s'a departatu si cel'alaltu domnu eri séra tardiu . . .

— Elu o-a urmatu?

— Da, da, dupace cameriera mi-a datu o epistola pentru densulu, ce a trebúfitu se i-o admanuezu dupa cina; si acést'a care ti-a fostu adresata dtale, care inse numai acum'a demaneti'a mi-a fostu iertatu se ti-o aducu in susu.

— God dam! Sum dejucatu, m'a facutu nebuu! — strigá Milnes stringându-si la olalta mânile . . .

(Va urmá)

CIARD'A ALBA

— Continuare —

Canțula albă III-lea. Ciard'a. Betranulu începe aici a le enará un'a din patianile s'ale, de care cu gróza 'si aduce amente si din care s'a convinsu că multi ómeni suntu mai rei decâtu cum se paru a fi. Spune despre o ospetaria: „ciard'a alba“ unde tragea elu adese, acést'a eră asied ialalंगा ríulu Tis'a aprópe de unu lacu.

Ast'feliu 'si incepe elu narătiunea de aci înainte :

Fră lănga rîulu Tis'a o casa, in care 'mi cercăm adapostire, de cîte ori că negutiatoriu, năptea năgra me impedeacă de a merge mai departe. Giuru împregiurulu acestei case nu se pôte vedé alt'a nemiicu, cugetăi că esti intr'unu desiertu.

De vre-unu gardu nici poveste nu eră si ochiulu 'ti retacea in liberu pāna se ostenta. Cătev'a clăi de fēnu numai se poteau vedé in apropiare. Domnulu casei eră unu unguuru cu soġi'a sa, care eră o mufere buna si harnica, tare vestita in pregătirea măncariloru :

Unu papricasiu că dens'a dor' nimeni nu gatiă,
Nici gulasiulu că dens'a vr'unu omu 'lu potrivă.

Dar' tacu, că-ci cu tôte că pregătia asié de bine măncarile, totusi 'mi vine grētia, cāndu 'mi aducu aminte de o măncare afurisita, pre care niġ-a datu-o odata. — Eu cugetăm că ei suntu omeni de omenia, precum se aretău pre din afara, căci 'mi grīgiău bene de căi, er' pre mine me primiău cu braġiale deschise, că pre celu mai bunu amicu alu loru.

Adese-ori in drumurile mele audiām povestindu-se despre ómeni rei, cari unde te capeta te jafuescu, ba te si omóra. Decăteori audiām de aceste si 'mi adnceam amente de aceste, totu deaun'a doriām se ajungu cătu mai in graba la ciard'a alba, la cuoscutii mei.

Căci că la vechi pretini nici chiar' acas' la mine,
Nu me credeam sermanulu mai siguru si mai bine.

Inainte de ast'a cu vré cincidiecei de ani, tocmăi eră o di de primavăra frumósă, cāndu me aflāmu in caletoria si me apropiāmu spre cas'a ace'a, că se me odichnescu in braġiale pre buniloru mei. Ei se aflāu fôrte bine precāndu ajunsesemi eu la cas'a loru :

Hangiulu eră veselu, hangioic'a ocupata,
Căci ciard'a e plina de ospeti indesata,
Tiganii din lauta la ciardasie trageau
Flécai cu plete negre sarindu mereu jucau
Er' ómenii de vărsta din cupe vinu sugeau
Căoeniau desu intre sine si bēndu la jocu priviāu.

Intru pāna in usia si vedindu-i me apuca mirarea; am cugetatu că e vre-o nunta, dar' bagăi de sēma că femeii nu erău că-n palma, apoi ospetiu fora de femeii nu pôte se fia. Pre lānga acestea jăcatorii se pareau mai selbatici si mai crunti, decum s'ar' cadea a fi nuntasiloru. Perulu mi se suf in vărfulu capulu indata si-mi veni in minte ace'a ce unulu si unulu si altulu dintre consoġii mei, cu cari am amblatu multe drumuri, 'mi povestira mergāndu pre cale :

De hoti cu plete negre, jocāndu si banchetāndu
Si caletorii pācincii cu bard'a ucitēndu.

Mi-am adusu apoi aminte de patian'a unei domne de grofu, care intr'o caletoria a ei a fostu innoptatu si se abatusé togmăi pre aici. Cas'a si atunci eră plina cu paseri de năptea, cari indata ce o au veditu mi-o apucara la jocu; că noroculu ei că eră jucăusia buna si au potutu jocă cu toti, căci alt'mintrea nu ar' fi sca-

patu. Dar' eu, sermanulu de mine! omu in vărsta, cărele nu poteamu se jocu, deca me-ar' fi si silitu, — ce asiu face deca s'aru apucă de mine se scōta cev'a jocu cătu de puġinu.

Me-ar' omori, de buna sēma, deca nu asiu fi facutu că ei. Asié cugetăm eu in miutea mea. Ori cătu 'mi bateamu capulu, nu scēamu că cum asiu scapă; căci se me retragu din usia me temeam că da deca me voru vedé. Sudori de mórte mi se storceau pre faġia.

Tiganii din lauta mai tare totu diceau,
Flacăii din calcăia mai aspru totu dadeau.

Asiu fi remasu in casa, me temeam de jocu; asiu fi fugitu pre cāmpu, me temeam că me voru află cāndu voru trece, si asié va fi vai de mene.

Pre cāndu 'mi sfarimām eu capulu că ee se facu, éta ca vine hangiulu (ospetariulu) la mine unde stām si cu vorbe că unu pretinu, me sfatuesce se me culcu afora in caru, că sgomotulu din lontru me-ar' neodichni deca me-asiu culcă, in casa, 'mi spuse că

. . . odaia in carea dormiamu de ordinariu
Eră adi ocupata de-unu negustoriu porcariu.

Totusiu e bine candu ai unu pretinu bunu, cugetăm eu; elu 'mi voiesce bine, căci scie că-su ostenitu de drumu. Dar' alt'a sēntiă pretinulu meu, si alt'a vorbiă. Elu nu voiă se-mi spuna că strainii acei'a, suntu nescé hoti, că nu cumva se me sparia. Eu m'am hotaritu a-lu ascultă; dar' mai aveam si unu altu necasu, pre care nu-lu poteam uita, adeca: fōmea, si asiu fi voifitu se me impacu si cu acestu vrasmasiu si apoi se me culcu. Amu si cerutu se-mi aduca ceva de mancare, dar' mi se respunse că nu-su numai nescé ósa góle, că ee a fostu au mancatu strainii. Am aruncatu o privire spre toti si mai alesu spre porcariu, că de n'ar' fi venitu elu, ar' fi remasu partea mea si afora de ace'a asiu fi avutu si unde me culcă.

Negustorulu se prinse frate de cruce cu toti hotii, si nu-i facura nici unu reu. Dar' sermanulu! elu a caditu in altu latiu. Ah! candu 'mi aducu aminte de patian'a lui, me miru, că eu cum am potutu scapă de mórte, căci de multe ori am dormitu in odaia ace'a :

. . . dar' ce dieu, ce vorbescu,

Pre rapede de-odata in spre sfōrsitu grabescu!

Necapetandu nemiicu de mancare, me-am dusu si me-amu asediatu in caru. Preste năptea eră cām recóre Nu am potutu se adormu fute căci fōmea nu-mi dá pace.

Intru ace'a in casa incetăse sgomotulu, mi se parū că cei din casa vinu catra mine, me faciū totu ghemu si faciū ce facu ómenii cāndu li-e frica adeca: am inchisu ochii că se nu-i vediu si se nu me vedea nici ei; In adeveru mai toti esira din „ciarda“, dar' in ea tetusiu mai remasera cātiva. Nici nu suflām; erām totu urechia, că asia se me convingu că ore vinu catra mine au dóra se indepartéza dela casa. Audiu in departare tiēpete si vorbe. Vēntulu suflāndu 'mi aduse aceste la urechia;

„Se omorîmu pre cel'a, ce dorme colo-n caru,
De nu voiesci s'ucidemu pre grasulu de porcariu!“

Atât'a mi-a fostu de-ajunsu că se-mi inghiație san-gele. Asiu fi doritu se se deschida pamentulu si se-i in-ghita de vii. — Intre aceste ventulu se mai linisc si am auditu cum :

„Se omorîmu — respunse unu glasu cam regusitu —
Dar' nu acum fertate că nu e potrivit.
Porcariulu se traiésca că pré l'am indragitu
De cându paharulu veselu cu mine a cînstitu.
Ér' negustoriulu cel'a . . . . .“

De fric'a acestoru cuvinte nu mai fui in stare se audiu nemica; vântulu inca me impiedecă. Incetându mai tardiu vântulu, mai audii odata acelu glasu ragusitu, care dicea se crutie pre porcariu că i este pretinu, ér' negutiatoriului inca se nu i se intemple ceva reu, că nu cumv'a se se conturbe si se se descepte porca-riulu la sgomotulu ce se-ar' face. Se parea ca si vântulu 'mi este protivnicu, — incepù a suflă de nou cu mare turbare. Infrântu si eu de frica si de ostenéla me asiè-diài érasiu cu gândulu de-a dormi.

Nu sum in stare se spunu că ce amu suferitu in nóptea ace'a,

. . . . . atât'a-mie'n gându
C'a doua demanétia me pomenii flamêndu!

Nu mai aveamu nici o nedejde se aflu cev'a de mancare in ospetari'a ace'a, că sciam că talharii voru fi mancatu totulu întecma că lacustele. Dar' o bucatia buna erá mai gata si me asceptă. Stau pre gânduri că ce se facu? se ceru mancare séu nu? In urma me-am hotaritu se ceru. Intru deci in „ciarda“ si unu mirosu de sânge prospetu me lovi dreptu in nasu. Ba inca am vediytu si pete de sânge. Eu erám tare veselu si gân-diám ca hangióic'a a taiatu a buna séma ceva galitia pre séma mea si mi-a pregatitu unu prândiu dupa anim'a omului flamêndu.

Candu am intratu eu, hangiulu si hangióic'a eráu la o mésa si numeráu galbeni mândrii scilpiciosi.

Zarindu-me in usia hangiulu tresari.
Hangióic'a cea blajina de-odat' se-ngalbini.

Eu me-am miratu de spaim'a loru si me facui ca nu am observatu nemieu că nu cumv'a se-mi stricu pre-tinsiugulu; cu tóte că omulu de omenia nu ar' trebui se se sparia cându cenev'a 'lu afla numerandu bani, căci averea de dreptu nu-i pecatu. Cu tóte aceste de fóme nu am potutu uitá, că-ci abia me trageam de slabu.

Hangióica, jupanésa — dîsei apoi smeritu,
Au numai pentru mine taiatulu ai grabitu?
Vitielulu séu purcelulu ce astadi ai taiatu
E pentru mine lele d'unu pretiu nemesuratu.
Ean' dà-mi o bucatura, dar' dà-mi câtu de curêndu
Căci pieru stându in picióre asié sum de flamêndu!

De ar' fi pusu focu pre obrazulu jupanesei si nu s'ar' fi facutu mai rosia, decátu audiendu aceste cuvinte. Ea se uitá la hangiulu, elu i facu cev'a semnu, — dar' de spaima nu sciá ce se faca si ce se-mi respunda;

in urma dise că nu a jughiatu nemica. Mai apoi 'si vent in fire căci 'si vediu hainele stropite cu sange:

„I-mi disè că se duce se-mi faca ea indat'
Precum 'mi place mie unu papricasiu bogatu.“

Dicându acéste se si dusè. Eu cu hangiulu me pu-sei la vorba, elu 'si pusè banii bine si din vorbele lui am aflatu că porcariulu celu avutu de-a séra se-a fostu dusu. Indata vediu pre jupanés'a că vine cu mâncarea gata, eu me punu la mâncatu cu o pofta mai mare că ori cându alta data.

— Betránulu dicându aceste cuvinte incepù a scuipi. Caus'a gretiei lui se va scf mai tardiu.

(Vá urmá.)

Notitie folositorie.

Tinctura pentru conservarea dentiloru si intarirea gingineloru. Iá $4\frac{1}{2}$ dramuri spirtu de rosmariu (spiritus anthos), $4\frac{1}{2}$ dr. tinctura de portocale (tinctura aurantium), 9 dr. tinctura de smirna (tinctura benzoae), 6 dr. tinctura de gumi mirhe (tinctura myrrhae), 6 dr. tinctura de lemnu de gvaiacu (tinctura ligni quajaci). Amestecă-le tóte intr'o butelia (glajutia); din care apoi la trebuintia pune câte o linguritia mica (de cafea) intr'unu pocalu de apa curata (de mari-me mediulocia), si clataresce-ti gur'a cu acésta medicina mai adese-ori pre di.

— Totu spre acést'a trebuintia se afla in apoteca gata o tinctura rosia fórtè buna inventata de celebrulu dentistu Carabelli si cunoscuta su numirea de „*Collo-torium adstringens Carabelli*“ care se folosesce totu asemenea că si tinctur'a pregatita in modulu mai susu aretatu.

Apa englesa pentru intarirea dentiloru cari se elatina. Iá o litra de apa Cochlearia (aqua Cochleariae), 1 dr. pipirigu pisatu (Sal ammoniacum). Amestecă-le intr'o butelia si clataresce-ti gur'a cu acést'a medicina mai adese-ori pe di.

Apa pentru intarirea gingineloru — dela dentistulu Pfeffermann. Iá 18 dramuri apa de jalisu (aqua salviae), 18 dr. apa de tamafitia (aqua melissae), 30 dr. spirtu de coclearia (spiritus cochleariae), 20 picuri eteru ageticu (aeter acetieus). Tóte aceste pune-le intr'o butelia si apoi mai pune preste ele: 10 grame cârmâzu pisatu (cocionella) si 5 grame pétra acra pi-sata. Léga apoi bene buteli'a la gura si o pune la sóre séu intr'altu locu ori unde numai se fia la caldura, si o lasa acolo 5 zile pentru de a se digerá (plamad); apoi stracurá-le tóte prin o harthia sugatóre, dupa ace'a éra le pune in butelia si le pastreza asié pâna candu ti-oru fi de lipsa. Din acést'a medicina apoi vei luá in gura cându din cându, dar' numai câte paçinu odata si fora se mai adaugi apa séu altucev'a la ea.

D. St. Fodoru,

REVISTA.

Domnitoriul Romaniei Carolu I. a cercetat Dobrogea, această țierisioră reîncorporată României prin Congresul din Berlin și trecută în posesiunea acesteia încă în anul 1878. Primirea ce i se făcuse pretutindeni fii dintre cele mai strălucite primiri ce se făcuseră candu' a Mariilor și Bunilor Domni ai României. Tote gările pre unde avé se tréca Alteti'a S'a Regale erau indesuite de multimea poporatiunilor, cari vedindu trenulu prinçiaru de departe erumpéu în urrari entusiastece. — În Braïla — orasiu de portu alu României în façi'a Dobrogei — se dede unu banchetu de 80 persoane și se tienú o reprezentatiune teatrala festiva în onóra illustrului óspe. În 15/27 oct. la 3 óre postmeridiane Alteti'a S'a Regale púsé piciorulu în Dobrogea a carei'a cetate capitala — Tulcea — se aflá imbracata în haina de serbatóre, și ast'feliu primi în sinulu ei pe antaiulu Domnitoriu suveranu alu României. în bubuitulu tunurilor, în sunetulu clopoteloru, în strigatele entusiaste ale poporatiunei de tóte nationalitatile, de tóte religiunile, fora osebire. Prfmariulu prezentându la debarcare pâne si sare, Domnitoriulu a disu aceste cuvente: „*Voiu iubi Dobrogea cum iubescu Români'a, din care ea face acum parte; ambițiunea mea, staruiriile mele, voru fi de a dá acestei țieri desvoltarea morale și materiale la care i dá dreptu admirabil'a s'a positiune.*” — Dupa ace'a A. S. Regale primi autoritatile publice și luá parte la banchetulu datu în onorea Altetiei S'ale. În dilele urmatóre a cercetatú tóte asiediamintele publice ale orasiulu și a dispusu a se suplín deffectele, contribuindu din alu seu chiar' pentru redicarea celoru mai necesarie cari se afla în stare desolata séu nu-su pe deplenu corespundietóre scopului: — ér' în 17/29 a pusú pétr'a fundamentale la unu monumentu — în amentirea reanexarei Dobrogei la Români'a — redicându pre Muntele-Sorei, care e în façi'a orasiulu și domina Tulcea intréga. — De aici apoi trecú în alte parti ale acestei țierisioré romane și pretutindeni fii intempinatu prin multime de poporatiune de diferite limbi și confessiuni: romani, greci, bulgari, germani, turci, tatari etc. Preotii acestor'a facurá rogatiuni pentru sanatatea și îndelunga viéti'a Saveranulu lorú, ér' fruntasii civili și militari ai lorú i-i aduserá omagiale s'ale de supunere și loialitate. Asié la Hârsiova, pe lângá care a trecutú în mediu de nópte, câtú și la Cernavod'a totu orasiulu a fostú tóta nóptea iluminatu și poporatiunea în picioare. La debarcare. A. S. R. Domnulu a fostú intempinatu de clerulu ortodoxu și de hagií-otomani, de autoritatile civile și militare, de agentii societatiei Imperiale-Regale de navigatiune și de onor. d. Harris, directorulu generalu alu calei ferate de unire a Dunarei cu Marea Négra (Cernavod'a-Chiustenge), care venise cu trenulu prinçiaru, decoratu serbatoresce, spre a conduce la Constanti'a pre noulu Domnu alu Dobrogei. La 8 óre demanétia, Alteti'a S'a Regale s'a urcatu în vagonulu prinçiaru, care, de si de ani e rá pregatitu pentru Sultanulu, inse numai astadata, și pentru prim'a óra, primu unu suveranu. Durat'a caletoriei a tienutu doue óre, fiindu-cá, atâtú la statiunea Medjidiei, câtú și la statiunea Murfatlar, cortegiulu a trebuitú a se oprí, spre a poté poporatiunile vedé și salutá pre Saveranulu lorú. Aceste poporatiuni compuse, din tóte nationalitatile, de tóte religiunile, eráu tóte intrunite printr'unu singuru sentimentu: dorinti'a de a vedé, de a salutá, de a iubi pre bunulu lorú Domnitoru, pe reprezentantulu libertáçiei, justitiei, tolerantii și civilisatiunei europene. La

Medjidie antaiulu hoga alu celei mai mari moschee din Dobrogea a cetitu Domnitoriulu o rugatiune anume compusa pentru Alteti'a S'a Regale, și la care tóta poporatiunea musulmana, dupa fie-care versetu, respundea prin sute de amínu. De la Cernavod'a pâna la Chiustenge trenulu a trecutú prin mai multe sate turcesci și tataresci, odata pline, astadi arse și sfarmate. Din ruinele lorú inse alergau puçinii locuitori ce au mai ramasú spre a zarí, spre a salutá, macaru în fug'a calei ferate, pe Saveranulu romanu. Ér' femeile si copii, zarindu trenulu, în semnu de respectu, se aruncáu la pamentu. La Medjidie, Alteti'a S'a Regale a fostú intempinatu printr'unu imnu nationalu, intonatu de scolarii romani și tatari din acestu orasiu.

Intrarea Domnului Romaniei în Chiustenge (— vechi'a Constantia) a fostú mai strălucita, decâtú cá se se póta descrie chiar' și prin cea mai agera péna. — Scoborindu-se trenulu spre mare, acestu orasiu semená cu o flota cu catarguri împodobita pentru mari serbatori: cáci cas'a cea mai mica, chiar' bordeiele din suburbe'a tatarésca eráu acoperite presté totu cu drapele!

În fie-care strada eráu unulu séu mai multe arcuri de triumfu. Bulevardulu Elisabet'a Dómn'a formá unu spaleru de arcuri de triumfu, acoperite cu drapelele marineleru toturoru stateloru. — La gara acceptáu tóte autoritatile, detasiamente de trupe și mai tóta poporatiunea orasiulu. Dupa-ce A. S. R. a gustatu din panea și sarea care i s'a oferitu de primariulu comunei, — asecurându-lu cá pórtá o bunavointia pentru portulu maritimu alu României, — s'a urcatu în trasura și, urmatu și precedatu de poporatiune, care aclamá pe Domnitoriu prin strigate de bucuria, în deosebitele limbi ale poporatiunei, cortegiulu prinçiaru s'a opritu la beserica ortodoxa; acídupa Te-Deumulu serbatu în limbele gréca și romana, unu oratoru a salutatu pe Domnitoru, dorindu-i buna-venire în numele Eleniloru din Costanti'a. — Dupa ace'a escort'a prinçiará a percursu una parte din orasiu și bulevardulu Elisabet'a Dómn'a, situatu pe tiermulu mării, și s'a opritu la giami'a turcesca, unde erá concentrata poporatiunea musulmana. A. S'a Regale intrându în intrulu templulu a fostú condusu de hogaie la loculú sântu, unde i-se asiediasé unu scaunu asternutu cu tapete persane. Aici s'a cetitu una rogatiune pentru sanatatea Domnitoriulu și pentru fericirea României, la care toti asistentii musulmani au respunsu prin repetite amine. — De aci A. S. Regale s'a transportatu la palatulu administrativu, unde a primitu tóte autoritatile publice și deosebite deputatiuni din celealalte orasie și comune rurale ale judetiulu Chiustenge. Apoi Domnitoriulu s'a retrasu în cartierulu seu, unde pâna târdiu a datu audientie.

A dóu'a di, la 10 óre, A. S. R. a asistatu la punerea petrei de temelía a noului și marelui hospelu numitu Hotel Charles I, pe care una compania, reprezentata prin ddgii Arth Green și Rotschild, 'lu cladesce în Costanti'a pe tiermurile mării, destinatú mai cu deosebire pentru persoanele ce în timpulú verei voru vení acolo pentru báile de mare. — Cu această ocaziune și dupa ce s'a facutu santirea apei, d. senatoru Orescu, distinsulu nostru architectu, a rostitu unu discursu inspiratu de profundu sentiu patrioticu-nationalu. Ér' d. ministru de interne a cetitu actulu comemorativu subscrisu de A. S. Regale și de ministrii de interne și de resbelu și care apoi, închisu într'o capsula de plumbu împreuna cu mai multe monete și medalii avéndu efigi'a Domnului Romaniei, s'a pusú în temelía. A. S'a Regale, incingédu apoi siurtiulu de mătase și luându mistri'a și

ciocanulu de argentu, a cimentatu pétr'a, dorindu ospelului si orasiului în care se zidesce durata si prosperitate. — De acolo A. S. Regale a mersu, parte în trasura parte pe josu, de a visitatu deosebitele stabilimente: cancelariile autoritatiloru publice, scolele de baieti si fete române, grece si musulmane, casarmele, spitalele si închisórea, unde a agratiatu câti-va osénditi denari de domnesc'a îndurare. La 2 óre dupa améidi, A. S'a R. a mersu urmatu de mai multe trasuri, de a visitatu marea fabrica de tabacaria, care, dupa amescarea Dobrogei, si chiaru în anul acest'a s'a ziditu în apropiare de trei chilometri de Chiustenge, si anume între mare si laculu de apa dulce dela Anadul-Kioi. — La apusulu sórelui A. S. Regale a asistatu la una rogatiune religiósá organisata în onórea S'a de mic'a colonia a Caraimiloru. Sér'a a fostu o iluminatiune, care împodobita cu focuri de bengalu si cu frumóse arificie, se întindea de pe paméntu si pe mare. Toti tiermii márii erau în flacári, cu mi de lampe, cu sute de sori ardietori. De sub tiermu în totu minutulu se redicau în aeru sute de rachete. În ace'asi timpu minarelele giamiloru straluciau cu focuri întocmai cá farurile porturiloru. Corábiile în portu eráu ér' iluminate, si pe mare mai multe vase eráu transformate în gondole venetiane împodobite cu sute de lampióne multicolore. — Alteti'a S'a Regale, dupa-ce a percursu pe josu bulevardulu, aclamatu cu mi si mi de strigate de urra, zito, amin, s'a întorsu în cartierulu seu. Ér' poporatiunea a ramasu veselindu-se pe strade pâna cându s'a facutu diua. — A dóu'a di la órele 9 demanétia, Alteti'a S'a Regale si-a luatú diu'a buna dela Costanti'a, asigurându inea odata pe orasieni, cá va pune tóte staruintiele spre a realisá cátu mai curéndo dorintiele loru. — În percursulu de întórcere la Cernavod'a, A. S. Regale a fostu întâmpiatu, la fie-care statiune, de o poporatiune fórte numerósá. La stati'a Medgidie A. S'a Regale a fostu salutatú de o numerósá deputatiune de pastori mocani, cari au oferitu Altetiei S'ale Regale una berbecu cu lâna colorata, împodobitu cu panglice tricolore.

Înainte Hirsovei Alteti'a S'a Regale a binevoitu a desbarcá, a primí deputatiunile orasiului si ale comuneloru rurale de prin pregiuru, si apoi s'a suitu pe înaltínea care desparte orasiulu românú de orasiulu turcescu, si pe care erá redicatu unu frumosu arcu de triumfu, portându de una parte inscriptiuni române, ér' pe ce'alalta inscriptiuni otomane.

Áci poporatiunea otomana vorbindu mai tóta romanesce, Alteti'a S'a Regale a convorbitu în acésta limba cu mai multi otomani, a trecutú în revista detasiamentulu de ostire, a ascultatú innee romane cântate de scolarii si scolaritiele romane si musulmane, si dupa o óra de petrecere în orasiulu Hirsov'a, Alteti'a S'a R. s'a reîmbarcatu îndreptându-se spre Brail'a, unde a ajunsu la 6 óre sér'a.

De acolo Ilustrulu caletoriu urcându-se în trenulu espresu alu călei ferate, înainte de mediulu noptiei, a ajunsu la palatulu prinçiaru în Cotroceni.

Cladirea internationale dela Predealu pentru caletorii pre calea-ferata — s'a inceputu în 4/16 octomvre a. c. cu o adevérata serbatóre si unu stralucitu banchetu, la care au luatú parte afora de personalulu officiosu alu ambeloru state vecinasie si unu numerosu publicu strainu. — Dintre discursurile si toastele simpatice rostite cu acésta ocaziune, amentímu numai pe

a domnului Cornand întreprindietoriulu constructiunei, a carei incepere se inaugurá.

„Faca urrari — díse domnulu Cornand — cá gar'a Predealu se deviná unu isvoru de prosperitate si de avutiá pentru Romani'a, acésta tíera iubita de Domnedicu, ai carei simpatiei fii ne accórdá, cu atát'a generositate, o atátu de larga si nobila ospitalitate. Ve rogu domniloru, de a ve asociá la urrarile mele si de a repetá cu mene strigátulu ce-lu rostescú din profunditateá animei: Se traéscá Romani'a!“

Santi'a S'a Dr. Joanu Vancea archiepiscopulu si metropolitulu Blasiului a facutu o donatiune de 1000 fl. v. a. pentru parochi'a Aiudului.

Hymen. Se cununá: D-lu Basiliu Popu Masc'a teologu abs. cu d-r'a Lucreti'a Munteanu în Cipou la 4/16 novembre. D-lu Joanu Marcu teologu abs. cu d-r'a Aureli'a Vasvári în Urminisiu la 12/24 novembre.

Necrologu. Au repausatu: **Leontinu Luchi** fostu preside alu tribunalulu regiu din Naseidu în 2 nov. st. n. la 1 óra p. m. în Naseudu, **Joane Popescu** protopopulu Mediasului în 3 nov. st. n. în Mediasiu, **Dominicu Zichy** fostu episcopu în Vespremu si mai târdú retrasu la mosile s'ale din giurulu Naseadului — benemeritatu si de Natiunea romana — în Maieru.

Gacitura mestecata

De Joanu Tivadaru.

*1 8—;1 3,,?4.

*1 8—;1 3,,?4: :1+4+43 '1?3
 :25§4+43 3§1 „34 ()*3*8 „4§5(08
 3'5?5 '3—+8?8 ;1 :4?5,,1?3
 §1(08—3 4—:3+3 „34 §3+45(08
 ;1 '1 (01 4—+4—;1 „4'8+3—4 „3—3
 1 „8?+8 :1§4'1 3'1?8 5.61'78
 '8 '4—1 !8§3—+4 „4§48 (01 4—!3—3
 3'1?83 1(0+1 §3—4? 4— *1*78
 *1 8—;1 5'4—+4 ;1 *5§8,,1?3
 3§8—'3 5;3+3 *§4“4§13 ?5§8
 3'5?5 4—;3+3 §1(0'8 :25§431?1
 23'8+1 „3—;§1 '3 3?8 +18 '4(045§8
 3(043 5;3+3 :1+4+43 '3§3
 34 +34 5'4 „3—;§44 „38 :15'43+8
 ;1 3+8—'13 4— (01—8— „4 1 *§4,,3“3§3
 (04 §1(0'1 5 :25§1 —14— '1+3+8
 3'1(0+3 :25§1(01 '43,,3 3,,5§1
 (04 §1(0'1 4— „4—1 —14—'1+3+8
 5 §8,,*15 ;8?1 4—'3+3+5§1
 (04 5 *8—1 4— (01—8+4 *§1 ;1?4'3+8.
 45(0)4:8 “8?3—8.

Termínulu pentru deslegare e 18/30 novembre.

Între gacitofi se voru sortiá icóne si carti din editiunea nóstra.

Deslegarea Gaciturai de semne din nrulu 4.

Mii si mii de ani de-ar' trece	Cá-ci stramosii din morminte
De anaru si de nevoi	Noptea 'n visa ne sioptescu,
N'oru poté cá se inee	Si-a loru siopte remanu sfinte
Suvenirile din nol.	La poporulu romanescu! Sionu.

Bene o au deslegatu: Dómnele si Domnisiórele Emili'a Popu n. Marcusiu, Ludovic'a Popu Puscariu, Emili'a Onciu n. Ciavoschi, Corneli'a Cente n. Dragosiu, Leontin'a Cristianu, Emili'a Bordanu, Minodor'a Stefanelli, Julian'a Valeanu, Emili'a Muresianu, Emili'a Salvanu, Elisabet'a Salvanu si Ann'a Popescu; si domnii Parteniu Moldovanu, Grigorie Craciunasiu, Alesandru Popovicu, Teodoru A. Ciumpea, Mihaiu Cerniavski a. Cernescu, Dimitrie Prunesiu, Nicolau Stefu, Dionisie Popovicu, Constantinu Ciolacu, Joanu Tivadaru, Grigorie Popu si Nestoru Simonu.

În urn'a sortirei executate în 19/31 octomvre premiale escrise le au cascigatu Domnisiór'a Ann'a Popescu si Domnii Constantinu Ciolacu si Grigore Popu.

Proprietariu, Editoru si Redactoru respundietoriu: **Niculae F. Negrutiu.**

Gher'la. Imprimari'a „Georgiu-Lazaru.“ 1879.